

HEIMIR

II. ÁR.

WINNIPEG, 1905.

NR. 10.

Út.

Út, út í loftið alt heiðríkt og hreint,
í heilnæma viddina byggingarlausa,
hvar grundirnar hafa sitt gróðrarmagn reynt,
og grásvörtu regnskýin vatninu ausa.
Burt, burt, því öllu því innbygðað er meint. —
út, út og burt héðan, hvað sem þeir rausa.

Hvert útsýnis nálgat er negld yfir fjöl,
og nóg er af leirnum og forinni hlaðið,
svo skyggi á sólrís og sólseturs dvöl
og sumarsins ljósgárað ároðavaðið.
Þín aðkrepta hugmynd er ásýndarföl,
og eins og hún reikandi geti' ekki staðið.

En náttúran sjálfboðin svölun þér ber,
ef segir þú skilið við loftvöndu bólin.
Svo kom út, hvar blærin og bjartsýnið er,
og brosandí frelsið þar réttir þér stólinn.
Og rýmkaðu' um hugann og hjartað í þér,
því hér ertu frjáls eins og vormorgunsólin.

Lát vindinn og sólskinið kember þinn koll
og kyssa þig döggvotu lafin á enni.
Þá finnurðu' að móðir þín, hjúkrandi' og holl,
er heilbrigðust allra. — Svo ver þú með henni.
Og þvo þig í straumnum, ei stöðnuðum poll,
og strjúktu' af þér ryklagið, eins þó að fenni.

KRISTINN STEFÁNSSON.